

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Tikalem
sídlem Rohanské nábřeží 678/23, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

za účasti: **1) Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

2) J. V.
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Scholzem
sídlem Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1

3) J. V.
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Scholzem
sídlem Revoluční 1200/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2023, č. j. MD-1980/2023-930/24,
ve věci umístění stavby „D10 SSÚD Brodce, DO PČR Brodce“

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 14. 7. 2023 domáhal zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno územní rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 18. 10. 2022, č. j. 126107/2022/KUSK, jímž byla umístěna stavba „D10 SSÚD Brodce, DO PČR Brodce“ (dále též „SSÚD a DO PČR“ a „záměr“).

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že:

- 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se správní orgány téměř vůbec meritorně nevypořádaly s argumenty žalobce ohledně zásahu do jeho vlastnického práva. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že stavební záměr může být umístěn na jiném místě. V napadeném rozhodnutí absentuje posouzení existence veřejného zájmu k umístění stavby jako takové, jakož i posuzování podmínek pro vyvlastnění. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela nevypořádal s námitkou žalobce, že stavba může být umístěna jinde, u exitu 33, v jehož blízkosti se nacházejí pozemky ve vlastnictví státu. Pokud žalovaný odkazuje na územní plán městysu Brodce, žalobce konstatuje, že ten je potřeba brát s rezervou. Obsah tohoto územního plánu, jenž nabyt účinnosti dne 15. 12. 2021, byl upraven tak, aby vyhovoval záměru umístit stavbu na dotčených pozemcích. Žalovaný nesprávně dovodil, že místo stavby je zemědělský brownfield. Na pozemku žalobce a v místě stavby se nachází objekt, který žalobce podnikatelsky využívá. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že územní rozhodnutí nezasahuje do jeho vlastnického práva, neboť v případě, kdy nebude souhlasit s výkupem jím vlastních pozemků dotčených stavbou, dojde ze zákona k jejich vyvlastnění.
- 2) Z obsahu správního spisu se nepodává, že Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „ŘSD“) svými podáními ze dne 21. 5. 2021 a dne 9. 6. 2021 zcela vyhovělo výzvě krajského úřadu ze dne 29. 5. 2020 k odstranění nedostatků žádosti o umístění stavby. Podle žalobce dále nemohlo z důvodu neaktuálnosti vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a.s. ze dne 15. 4. 2019 a ze dne 6. 11. 2019 dojít k posouzení záměru žadatele s požadavky tohoto subjektu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“), jakožto orgánu dotčeného řízením dle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) a ke splnění povinnosti žadatele připojit k žádosti o vydání územního rozhodnutí vyjádření tohoto dotčeného orgánu. Žadatel nesplnil ani podmínky závazných stanovisek Magistrátu města Mladá Boleslav. Podle stanoviska města ze dne 21. 3. 2019 bylo nutno k případným změnám proti posouzené projektové dokumentaci, vyžádat si nové závazné stanovisko. Přípisem ze dne 9. 6. 2021 žadatel sdělil, že k žádosti

o umístění Stavby do spisu zakládá „3 paré projektové dokumentace“. Logicky tedy došlo ke změně posouzené projektové dokumentace a stanovisko města ze dne 21. 3. 2019 je proto neaktuální. Magistrát města Mladá Boleslav dále v závazném stanovisku ze dne 29. 4. 2019 uvádí jako jednu z podmínek, že před vydáním rozhodnutí podle zvláštního předpisu (stavebního zákona) je nutné získat souhlas příslušného orgánu zemědělského půdního fondu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Podle žalobce nebyla tato podmínka před koncentrací územního řízení splněna.

- 3) Žalovaný nerespektoval elementární pilíře práva na spravedlivý proces. Správní orgán se odmítl věcí zabývat meritorně a zbavil žalobce možnosti procesní ochrany, čímž porušil zákaz odepření spravedlnosti. Tohoto si lze povšimnout například ve třetím odstavci shora na straně 13, kde žalovaný uvádí *„Nedůvodnost takového záměru byla natolik zřejmá ... nejde-li objektivně o odbornou otázku, stačí-li prostá logická úvaha apod.“* nebo ve čtvrtém odstavci shora na straně 14, když zde žalobce uvádí *„... toto stanovisko existovalo v době vedení řízení v prvním stupni, ovšem nedostalo se nedopatřením do spisu (pravděpodobně ho zmocněnec ŘSD zamýšlel doložit k podání datovanému 26.05.2022, č. 23 spisu, roli mohla hrát zřejmě změna osoby jednající za zmocněnce, pozn. ministerstva)“*. Případně jinde, např. ve druhém odstavci zdola na straně 22 *„Taková vyjádření ministerstvo skutečně nebude požadovat aktualizovat ... Obstarávání nových vyjádření (stanovisek), že jejich technická infrastruktura stále není dotčena, by již bylo na hranici snahy o prokazování tzv. negativní skutečnosti.“*, přičemž žalovaný však již blíže svou myšlenku nerozvádí. Žalobce nemůže přisvědčit názoru žalovaného, že pokud jednou je souhlasné stanovisko vydáno, i když platí po časově limitovanou dobu, je třeba předvídat jeho trvání i po uplynutí této doby. V dané věci je také zjevné, že napadeným rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání žalobce, aniž by je žalovaný dostatečně věcně odůvodnil a přihlédl k tvrzením a důkazům založeným žalobcem. Žalovaný tímto zároveň porušil zákaz svévole a právo na předvídatelné rozhodování.
- 4) Žalovaný nepostupoval v souladu s principem subsidiarity. Ke stavebnímu záměru měly být použity nejprve pozemky ve vlastnictví státu a až následně pozemky v soukromém vlastnictví. Žalobce se domnívá, že pokud by nebyla na dálnici D10 v blízkosti místa, kde má být realizována stavba, vybudována další křižovatka nebo služební sjezd a nájezd pro zajištění překrytí zimní údržby a stavba by byla realizována na pozemcích ve vlastnictví České republiky na pozemcích ve vlastnictví České republiky dostupných ze stávajícího sjezdu na km 33 dálnice D10 Brodce – Písková Lhota z dálnice D10, pak by byl zachován požadavek Ředitelství silnic a dálnic uvedený v části I. odst. (9) PPK SÚD, vydání 6/2020, a současně by také byla šetřena ústavně zaručená vlastnická práva vlastníků pozemků, jež mají být dotčeny stavbou a hlavně by byla mnohem nižší investice jak na výstavbu (není potřeba nový sjezd takových parametrů), tak na výkup pozemků dotčených stavbou, kterou budou muset daňový poplatníci vynaložit. Výčet pozemků, který žalobce uváděl, byl pouze příkladný. Žalovaný měl návrh žalobce věcně zvážit a nikoli se omezit pouze na jeho negování. Tento zásah státu do vlastnického práva žalobce, posvěcený žalovaným, je v souladu s výše uvedeným rovněž v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
- 5) Stavební záměr je v rozporu se záměrem zkapacitnění dálnice D10. Záměr modernizace dálnice D10 nikterak stavbu nezohledňuje, když s bývalým zemědělským areálem počítá jako s vhodným místem pro zařízení staveniště pro výstavbu úseku 1006, tedy místo, které má zabezpečený příjezd v nejbližším okolí řešeného úseku dálnice D10 v trvalém (případně pak dočasném) záboru stavby. Ohledně úseku 1006 uvádí, že v něm budou

zahrnutý změny mimoúrovňového křížení exitu 33 a doplněna opatření na ochranu vod v ochranném pásmu vodního zdroje Káraný. V místě, kde má stát stavba a nový sjezd k ní má vést modernizovaný úsek dálnice D10, konkrétně třetí pruh a odstavný pruh a dosavadní exit 33 bude modernizovaný.

- 6) Výstavba a provoz SSÚD a DO PČR a nového sjezdu (jeho využívání) bude nepochybně představovat hlukové zatížení vedle hluku z provozu vozidel po dálnici. Jak je patrné z přípisu Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 9. 2022, tak nový zdroj hluku se do území v okolí dálnice D10 nepřipouští. Z přípisu Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 6. 2022 je zřejmé, že hlukové limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nejsou dodrženy již nyní, a to nebylo se stavbou ani započato. Lze se tak domnívat, že v případě provozu SSÚD a DO PČR bude k překročení těchto limitů přispěno.

III. Vyjádření žalovaného a zúčastněných osob

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil následovně:

Ad 1) Vypořádání žalobních námitek v kontextu dotčení jeho vlastnického práva k pozemkům, na nichž byl navržen záměr, obsahuje napadené rozhodnutí v kapitole „Veřejný zájem [IV. j), vyjádření k podkladům]“ na str. 25–28. Tato pasáž obsahuje dle názoru žalovaného také podrobnou odpověď na žalobcův názor, že záměr může být umístěn v jiné lokaci. Územní plán Brodce byl závazný pro rozhodování o záměru, neboť není v rozporu s nadřazenou územně plánovací dokumentací (§ 43 odst. 5 věta první a § 54 odst. 5 stavebního zákona). Žalobce nenapadl územní plán návrhem na jeho zrušení (nebo jeho části) ani v abstraktním, ani v incidenčním přezkumu. Nemůže tudíž po soudu požadovat, aby vycházel z myšlenky, že ÚP Brodce je třeba „brát s rezervou“. Označení „zemědělský brownfield“ používal žalovaný v napadeném rozhodnutí důsledně v uvozovkách, jejichž účelem bylo vyjádřit, že jde o zjednodušující označení. Žalovaný pokládá z kontextu odůvodnění za naprosto zřejmé, že toto slovní spojení včetně uvozovek používal právě proto, aby krátce vystihl charakter lokality (areálu). Územní plán Brodce vymezuje v lokalitě plochu přestavby, kterou se podle § 2 odst. 1 písm. l) stavebního zákona rozumí plocha vymezená v územním plánu ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území. Žalobce se dále ohradil proti dílčí úvaze žalovaného na str. 27 ve třetím odstavci. Zde se však žalovaný pouze snažil žalobci vysvětlit, i za pomoci odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2022, č. j. 5 As 346/2021-55, že územní rozhodnutí nezasahuje do jednoho z tzv. core-rights. Žalobce v žalobě této úvaze oponuje chybným názorem, že „nebude-li souhlasit s výkupem (...), dojde ze zákona k jejich vyvlastnění“. „Ze zákona“ se nevyvlastňuje, vždy se vyvlastňuje na základě žádosti ve vyvlastňovacím řízení a až případné vyvlastnění by představovalo zásah do základního práva žalobce.

Ad 2) Žalobce v této části pouze opakuje své odvolací námitky, aniž by brojil proti jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí. Žalovaný vypořádal otázku, zda ŘSD vyhovělo svými podáními výzvě krajského úřadu, na str. 18 an. napadeného rozhodnutí. V ní žalovaný přehledně popsal, co ŘSD doplnilo a nedoplnilo. U nedoplněných položek žalovaný vysvětlil, proč nešlo o podstatnou vadu žádosti, která by bránila pokračování v řízení, resp. v pasáži „Ad d.)“ vysvětlilo, že krajský

úřad nebyl oprávněn požadovat po ŘSD, aby zapracovalo připomínku Policie ČR k ještě vyššímu počtu parkovacích stání. U námitky ohledně stanovisek Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a. s., ze dnů 15. 4. 2019 a 6. 11. 2019, odkázal žalovaný na argumentaci na str. 20 a násl. napadeného rozhodnutí. Obdobně se žalovaný vyjádřil k námitce neposouzení požadavků Magistrátu města Mladá Boleslav (jako silničního správního úřadu a orgánu ochrany zemědělského půdního fondu). Žalovaný odkázal na str. 23 (zemědělský půdní fond) a na str. 16 (silniční správní úřad) napadeného rozhodnutí. Ochrany zemědělského půdního fondu se navíc týkalo odůvodnění na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil, proč doplnil do územního rozhodnutí další části souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu.

Ad 3) Žalobce se ohradil vůči úvaze na str. 13 napadeného rozhodnutí. Na tomto místě žalovaný vysvětlil, proč nepožádal Ministerstvo životního prostředí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí a zemědělství krajského úřadu, který jej vydal podle § 19 odst. 1 horního zákona. Žalovaný pokládá takovou (implicitní) výhradu za účelovou. Žalovaný je přesvědčený, že srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč nebyl důvod postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí věděl, že ve spise není potvrzující nebo změnové závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí jako výsledek přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu. Přesto se k údajně chybějícímu výsledku přezkumu nevyjádřil a až nyní tuto skutečnost obecně napadá jako projev odepření procesní obrany. U částečné citace ze čtvrtého odstavce na str. 14 (správně str. 21, pozn. žalovaného) žalobce nevysvětlil, jakou vadou by tato část odůvodnění měla údajně trpět. Text ze str. 22 odůvodnění cituje žalobce neúplně; v napadeném rozhodnutí je tato část součástí obsáhlejších úvah. A žalobce právě výpustkou vynechal z těchto úvah část textu, která obsahuje podstatný argument: „Ministerstvo před vydáním rozhodnutí muselo ověřit okruh účastníků, tj. jinak řečeno sledovat stav v katastru nemovitostí. Při tomto kroku nenalezlo žádná nová věcná břemena (služebnosti) ve prospěch nové technické infrastruktury těchto pěti nebo jiných osob.“ Úvahy žalovaného, proti nimž se žalobce vymezil v žalobě, se navíc vztahují k těm vlastníkům veřejné technické infrastruktury, kteří v lokalitě dle svých původních vyjádření neměli žádnou infrastrukturu. Žalobce přitom vede svou argumentaci tak, že spekuluje o možném rozšíření nebo o jiném vedení infrastruktury. Neexistující infrastruktura však nemůže být rozšiřována ani měněna. Žalovaný jak u společnosti ČEZ Distribuce, a. s., tak u společnosti Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a. s., vycházel z konkrétních skutkových okolností, a především z názoru, že kruciólní je platnost stanoviska ke dni zkoncentrování řízení. K tomuto žalovaný rozvedl ucelenou argumentaci v napadeném rozhodnutí.

Ad 4) Žalovaný vypořádal námitky k alternativnímu umístění záměru na str. 25 napadeného rozhodnutí ve dvou rovinách. První rovina byla obecnější poplatná tehdejší odvolací námitce, ve druhé rovině šlo o konkrétní protiargumentaci ke čtyřem pozemkům, kde by se dle žalobcova názoru mohl záměr variantně nacházet. Žalobce však nově argumentuje, že tyto čtyři pozemky byly pouze příkladem a žalovaný se měl „věcně zamyslet“ nad návrhem, neboť má i lepší znalost pozemků ve vlastnictví ČR vhodných k realizaci záměru. Žalovaný konstatoval, že posouzení alternativního umístění záměru ve výše popsanych dvou rovinách není výslovně kritériem podle § 90 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný se však námitkami k alternativám různých záměrů v odvolacích řízeních věcně zabývá, neboť je považuje

za přípustnou formu procesní obrany. Žalovaný je v této věci („kvazi-obecným“) stavebním úřadem a nemohl vyhledávat za žalobce tvrzení a důkazy na podporu jeho zájmů.

Ad 5) Tato žalobní námitka nemá svůj předobraz v odvolacích námitkách, proto na ni žalovaný nemohl reagovat v napadeném rozhodnutí. Nejedná se přitom o vadu řízení, neboť z § 90 odst. 1 stavebního zákona ani z žádného jiného ustanovení právních předpisů nevyplývá, že by žalovaný byl povinen z úřední povinnosti zkoumat spojitost s jinými záměry, které se nacházejí ve stupních přípravy před územním řízením. A to je právě případ zkapacitnění dálnice D10, který je teprve ve fázi EIA. Záměr D10 SSÚD Brodce, DO PČR je umístěný, tj. nastala ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona změna v území. Tuto změnu v území musí nyní zohledňovat ostatní zamýšlené záměry, stavby, koncepce atd., nikoliv naopak. Pro posouzení zákonnosti a správnosti umístění záměru D10 SSÚD Brodce, DO PČR tak nemá zamýšlený záměr zkapacitnění dálnice D10 žádný význam.

Ad 6) Žalobce v územním řízení nebrojil proti posouzení záměru D10 SSÚD Brodce, DO PČR z hlediska dodržení hygienických limitů hluku. Nenapadl závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 09.04.2019, o jehož existenci musel vědět. Žalobce proto nemůže až nyní a na základě nových (navíc nesouvisejících) skutečností v žalobě napadat způsob, jakým byl záměr posouzený z hlediska hygienických limitů hluku.

4. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

IV. Replika žalobce

5. Žalobce v replice ze dne 17. 11. 2023 opětovně zdůraznil, že realizaci stavby brání záměr zkapacitnění dálnice D10. Rozšíření dálnice je podle žalobce mnohem důležitější stavbou, než umístění areálu SSÚD a DO PČR. Bude tak muset zákonitě dojít k demolici části nově vystavěného areálu, včetně vybudovaného služebního sjezdu, protože záměr rozšíření dálnice D10 s touto stavbou nepočítá.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Krajský soud ke skupině žalobních **bodů č. 1 a 4** úvodem odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66: „*Územní rozhodnutí je pouze jedním ze zákonných předpokladů vyvlastnění (...); jeho existence sama o sobě neznamená, že je naplněna podmínka subsidiarity podle § 4 odst. 1 téhož zákona. Vyvlastňovací úřad je povinen se při posouzení nezbytnosti vyvlastnění vypořádat mimo jiné s tím, zda nelze místo vyvlastnění využít jiné variantní řešení, které by při srovnatelném naplnění veřejného zájmu méně zasáhlo do práv dotčených subjektů.*“
(...)

„Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zahájí k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhl. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější. Ze samotné existence územního rozhodnutí tedy nelze dovodit naplnění podmínky subsidiarity, neboť neprokazuje, že je v daném případě vyvlastnění až poslední možností a je k němu přistoupeno až v situaci, kdy k vytčenému cíli nelze užít mírnější právní prostředky (lhostejno přitom, zda proto, že již byly bez úspěchu vyčerpány nebo jsou zjevně neúčinné). Samotné územní rozhodnutí pouze naplňuje jednu ze zákonných podmínek vyvlastnění, kterou je soulad s cíli a úkoly územního plánování (srov. § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění) (obdobně též MALAST, J. K vývoji podmínek vyvlastnění v soukromém i veřejném právu (se zaměřením na požadavek subsidiarity v případě nezbytného přístupu k nemovitosti). Právník, 2020, roč. 159, č. 2, str. 166-185). Ani existence pravomocného územního rozhodnutí tedy nezavazuje vyvlastňovací úřad povinnosti posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších osob, nebo s dopady menšími. Rozhodnutí o vyvlastnění tedy vyžaduje mnohem komplexnější posouzení než pouhé konstatování existence územního rozhodnutí a z něj dovozený veřejný zájem.“

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pro záměr byla v ÚP Brodce vymezena plocha přestavby, kterou se rozumí plocha vymezená v územním plánu ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území. Navíc v přímé návaznosti na tuto plochu je vymezena zastavitelná plocha Z11 (jako plocha s rozdílným způsobem využití – DD dopravní infrastruktury), jejíž vymezení je zdůvodněno takto: „Plocha je do územního plánu zařazena na žádost správce dálniční sítě a bude sloužit jako sjezd manipulační techniky.“ V případě umístění záměru u EXIT 33 dálnice D10, by se jednalo o novostavbu lidově tzv. „na zelené louce“, namísto evidentně vhodného využití nynějšího „zemědělského brownfieldu“ v plochách k tomu vymezených. K pozemkům parc. č. 5006 a 5009 v k. ú. Luštěnice a parc. č. 5010/1 a 5014/1 v k. ú. Brodce na Jizerou, žalovaný uvedl, že se jedná o lesní pozemky. Záměr by byl nepřipustný už kvůli podmínkám využití ploch lesních a regulativům pro ÚSES. K posouzení souladu alternativní varianty žalovaný dále uvedl, že jej sice sám posoudil podle územních plánů, tím se ovšem nedostal do rozporu s § 96b stavebního zákona, jelikož závazným stanoviskem orgánu územního plánování se posuzuje navržený záměr, nikoliv alternativní umístění záměru, jaké navrhl v procesní obraně některý z účastníků.
9. Ze závazného stanoviska Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 3. 3. 2022, jako orgánu územního plánování, vyplynulo, že záměr je z hlediska politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje kraje i územního plánu na pozemcích žalobce přípustný (viz též str. 31 an. územního rozhodnutí). Krajský soud odkazuje zejména na pasáž podmínek funkčního využití plochy DD, kde jsou uvedeny jako hlavní a přípustné využití dálnice včetně všech součástí a příslušenství, areály SSÚD a areály DO PČR. Záměrem jsou stavby pro zajištění údržby pozemních komunikací (objekty Ředitelství silnic a dálnic), stavba pro veřejné infrastruktury – občanské vybavení (objekty Policie ČR) vč. souvisejících a podmiňujících staveb, a proto je v souladu s podmínkami na funkční využití území.
10. Krajský soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť úvahy v něm obsažené jsou zcela dostatečnou reakcí na námitky

žalobce. Žalovaný k alternativám umístění záměru rozvedl ucelenou argumentaci na str. 25 an. napadeného rozhodnutí, na kterou soud v podrobnostech odkazuje. Žalovaný i stavební úřad se zabývali povahou záměru, jeho veřejnou prospěšností, odkázali při tom na příslušnou právní úpravu a vyhodnotili, že není potřeba souhlasu žalobce jako vlastníka pozemku, na němž má být záměr umístěn.

11. Krajský soud s ohledem na výše uvedené závěry neshledal první a čtvrtou námitku žalobce důvodnou. Předmětem územního řízení byl pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel (ŘSD). V rámci tohoto územního řízení neměl stavební úřad ani žalovaný prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrl. Žalovaný správně posoudil soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování a shledal jej přípustným. Vzhledem k obsahu územněplánovací dokumentace v předmětné lokalitě mu ostatně lze přisvědčit, že záměr je umístěn na plochách, které k tomuto záměru byly v rámci územního plánu přímo vyhrazeny. Žalobce dále namítl, že územní plán Brodce, jenž byl účinný v době vydání územního rozhodnutí, je třeba brát s rezervou, neboť jeho obsah vznikl v době, kdy byl záměr stavby znám, avšak sám tento územní plán nenapadl návrhem na jeho zrušení (abstraktně ani incidenčně) a nebrojil proti jeho obsahu. Za takové situace krajský soud shledal, že správní orgány nepochybily, pokud při vypořádání námitek žalobce zohlednily platnou a účinnou územně plánovací dokumentaci, která výslovně připouští umístění záměru v dané lokalitě.
12. Pokud žalobce v žalobě navrhuje, že záměr měl být umístěn u EXIT 46 u Bezděčína, krajský soud opakuje, že žalovaný dostatečně zdůvodnil vhodnost umístění záměru v předmětné lokalitě vzhledem k územněplánovací dokumentaci a skutečnost, že předmětem územního řízení je záměr v podobě navržené žadatelem. Tato alternativa nebyla ve správním řízení žalobcem namítnuta, proto se jí správní orgány ani nemohly zabývat.
13. Žalovaný na str. 25 an. napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil žalobci východiska, právní rámec a postup stavebního úřadu v dané věci, podle názoru soudu tím nepředjímal výsledek vyvlastňovacího řízení. S odkazem na judikaturu žalovaný správně uvedl, že v řízení o umístění stavby se zkoumá obecná otázka, zda lze pozemek nebo stavbu teoreticky vyvlastnit, a s případnou otázkou nezbytnosti záborů se musí potýkat žadatel (ŘSD) v rámci vyvlastňovacího řízení. Krajský soud tak uzavírá, že v postupu správních orgánů neshledal nezákonnost ani rozpor s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
14. Krajský soud dále neshledal důvodnou skupinu žalobních **bodů č. 2**. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce uplatnil totožné námitky v rámci odvolání [viz bod IV. f), g) a k) odvolání ze dne 15. 11. 2022] a žalovaný se s těmito zabýval na str. 18 an. napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce na toto vypořádání v rámci žalobní argumentace nijak nereagoval. Krajský soud připomíná, že obecně žalobci nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány. Musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí.
15. K otázce, zda ŘSD zcela vyhovělo výzvě úřadu ze dne 29. 5. 2020, odstranění vytýkaných nedostatků soud uvádí, že žalovaný shrnul vytýkané nedostatky na str. 18 *in fine* napadeného rozhodnutí a neshledal v nich pochybení, pro které by měl krajský úřad řízení zastavit. Toto shrnutí, včetně sdělení, že zájmy Úřadu pro civilní letectví nejsou dotčeny stavebním

záměrem, jak vyplývá ze stanoviska přiloženého žadatelem, považuje soud za dostatečné a v podrobnostech na něj odkazuje.

16. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, který uvedl, že uplynutí platnosti stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury (dále jen „VDTI“) po koncentraci územního řízení, nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu, vlastníci VDTI měli v tomto řízení postavení účastníků řízení, kterým bylo rozhodnutí oznámeno, měli právo jej napadnout odvoláním a vůči kterým platil zákaz novot dle § 82 odst. 4 správního řádu. Ze spisu vyplynulo, že stavební úřad dne 21. 9. 2021 vydal oznámení o zahájení územního řízení, které dne 29. 9. 2021 vyvěsil na úřední desce. V tomto oznámení sdělil, že upouští od ústního jednání s ohledáním na místě ve smyslu § 87 odst. 1 stavebního zákona, neboť jsou mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Stavební úřad dále stanovil účastníkům a dotčeným orgánům lhůtu 20 dnů k uplatnění námitek a závazných stanovisek. Po uplynutí této lhůty nastala koncentrace v souladu s § 89 odst. 1, resp. v § 87 odst. 1 stavebního zákona. Ze spisu přitom nevyplývá, že by vlastníci VDTI jakkoli proti umístěnému záměru brojili.
17. Pokud se jedná o platnost stanoviska společnosti Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a.s. (vlastníka VDTI) ze dne 6. 11. 2019, jehož platnost skončila ještě před koncentrací územního řízení, krajský soud ze spisu zjistil, že žadatel (ŘSD) v průběhu odvolacího řízení doložil stanovisko této společnosti ze dne 17. 5. 2021 (platné 1 rok od vydání) a tuto vadu dodatečně zhojil. Pokud se jedná o platnost stanoviska Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav, a.s. ze dne 15. 4. 2019, soud má jednak za to, že tato společnost podala své vyjádření k záměru právě souhlasným stanoviskem ze dne 17. 5. 2021, platným v době koncentrace řízení, a za druhé soud ze správního spisu ověřil, že se jedná o vyjádření k demolici stávajících objektů v bývalém zemědělském areálu. Stavební úřad konstatoval, že územním rozhodnutím není povoleno odstranění staveb. Napadené rozhodnutí pak ve výrokové části obsahuje změnu podmínky č. 3, která nově zní: *„Pro účely povolení stavby, popř. nejpozději před realizací stavby, žadatel zajistí příslušné veřejnoprávní oprávnění vydané věcně a místně příslušným stavebním úřadem k odstranění staveb, které jsou součástí bývalého zemědělského areálu a na nichž je záměr umístěn.“* Již z této podmínky je zjevné, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnutí o odstranění předmětných staveb vydáno, ale jeho vydání je nezbytnou podmínkou realizace stavby, resp. vydání následného stavebního povolení. Krajský soud se tak ztotožnil se správními orgány, že v tomto případě je platnost výše uvedeného stanoviska k demolici irrelevantní, neboť předmětem tohoto řízení není přezkum rozhodnutí o odstranění stavby ani stavebního povolení, ale územní rozhodnutí (resp. rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí), kterým nebyla povolena demolice stávajících objektů či provádění stavby, ale umístění předmětná stavba.
18. Podle žalobce stavební úřad dále nesplnil podmínku závazného stanoviska Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 21. 3. 2019, neboť došlo ke změně projektové dokumentace a dle tohoto stanoviska bylo nutno k případným změnám vyžádat nové závazné stanovisko. Žalovaný k této otázce uvedl ucelenou argumentaci na str. 14-16 napadeného rozhodnutí, kdy vysvětlil, v čem spočívala revize části projektové dokumentace, zejména, že tato se netýkala předmětu závazného stanoviska (řešení místních a účelových komunikací). Krajský soud tak ve shodě s žalovaným shledal, že změny dokumentace neměly vliv na použitelnost tohoto závazného stanoviska a v podrobnostech na jeho argumentaci odkazuje.

19. Žalobce závěrem namítl, že nebyla splněna podmínka závazného stanoviska Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 29. 4. 2019, tedy získání souhlasu příslušného orgánu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu před koncentrací územního řízení. Soud k tomuto bodu konstatuje, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí napravil chybu v psaní, kterou stavební úřad učinil u závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 19. 12. 2019, kterým tento správní orgán udělil souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu. Stavební úřad sice nesprávně v územním rozhodnutí uvedl datum vydání tohoto stanoviska „2022“, nicméně z obsahu spisu vyplynulo, že toto stanovisko bylo vydáno již v roce 2019, tedy před koncentrací řízení a bylo řádným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.
20. Pokud žalobce u dnešního jednání odkázal na vyjádření České geologické služby, resp. nedodržení podmínek vyjádření Obvodního báňského úřadu, soud konstatuje, že tato námitka nepředstavuje včasné uplatněný žalobní bod. Soud si je nicméně nad rámec uvedeného vědom, že tato námitka byla uplatněna v odvolacím řízení a následně i žalovaným řádně vypořádána na str. 11 an. napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný vysvětlil, že výzvu České geologické službě k vyjádření učinil krajský úřad chybně (nicméně bez vlivu na výsledek řízení), neboť tato nebyla v řízení dotčeným orgánem ani účastníkem. Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného, který upozornil, že stavební úřad měl v souladu s § 19 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, k dispozici souhlasné závazné stanovisko krajského úřadu, odboru životního prostředí a zemědělství, jímž měl osvědčeno, že umístění záměru, který nesouvisí s dobýváním, je v chráněném ložiskovém území přípustné bez podmínek a toto bylo dostačujícím podkladem pro územní rozhodnutí.
21. Ve skupině žalobních **bodů č. 3** žalobce namítl, že žalovaný porušil zákaz odepření spravedlnosti, který měl spočívat v tom, že se odmítl věci zabývat meritorně, čímž měl žalobce zcela zbavit možnosti procesní ochrany. Zároveň tím měl porušit zákaz svévole a právo žalobce na předvídatelné rozhodování.
22. Odepření spravedlnosti je postup, při němž by soud (či správní orgán) odmítl ochranu subjektivního práva osoby bez zákonných důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 As 121/2018-30). Krajský soud již výše shledal, že se žalovaný vypořádal dostatečně s námitkami žalobce stran alternativ umístění záměru, závazných stanovisek i stanovisek vlastníků VDTI. Jakkoli soud nesouhlasí se zvolenou formou „jazyka“, kterým je napadené rozhodnutí psáno, nemůže se ztotožnit s žalobcem, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou, v jejímž důsledku by byl žalovaným porušen zákaz odepření spravedlnosti či svévole. Krajský soud nadto dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí by bylo dostatečné i v případě, kdy by žalobcem citované pasáže neobsahovalo, neboť žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu byla jednotlivá stanoviska použitelným podkladem v řízení a vypořádal námitky stran alternativ umístění záměru (viz k výše uvedeným žalobním bodům). Z tohoto důvodu je uvedená skupina námitek nedůvodná.
23. Závěrem k žalobním **bodům č. 5 a 6** vůči (dle žalobce) konkurujícímu záměru zkapacitnění D10 a hlukové zátěži, krajský soud předně konstatuje, že žalobce tyto nenamítl ve správním řízení, proto se jimi správní orgány nemohly v namítaném rozsahu blíže zabývat.
24. Pokud se jedná o záměr zkapacitnění D10, sám žalobce uvádí, že dosud nebylo vydáno ani závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Úvaha žalovaného proto není akademická, jak se domnívá žalobce, neboť nový záměr musí limit

spočívající v existenci již umístěné stavby respektovat a příp. se s ním v mezích zákonných mantinelů vypořádat. Podle § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona *stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území*. Stavební úřad, resp. žalovaný tak učinil řádně podle skutečného stavu, stávajícího využití v době rozhodování, zcela v souladu s územněplánovací dokumentací (srov. obecně Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 8. 2000, č. j. 7 A 89/98-35, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 As 35/2007-57). Nebylo povinností stavebního úřadu či žalovaného zabývat se budoucími záměry ŘSD, které neměly předobraz v konkrétní žádosti o vydání územního rozhodnutí či v konkrétním konkurujícím vymezení v územněplánovací dokumentaci. Z tohoto důvodu krajský soud považuje za nadbytečné k této otázce provádět dokazování. Nadto soud poznamenává, že se jedná o stejného stavebníka (ŘSD), u kterého lze obecně předpokládat, že jeho budoucí záměry bude včas a řádně koordinovat. Posouzení efektivity jeho postupu a hospodaření však není předmětem tohoto řízení.

25. Krajský soud k námitce zatížení území novým zdrojem hluku konstatuje, že žalobní námitka „lze se tak domnívat, že v případě provozu SSÚD a DO PČR bude k překročení těchto limitů přispěno“ je hypotetická a obecná, kdy žalobce ani konkrétně netvrdí, jakým způsobem se tvrzené zvýšení hlukové zátěže provozem předmětného areálu přímo dotýká jeho právní sféry. Soud neprovedl k důkazu navržené přípis ministerstev a „hodnocení zdravotních rizik D10 modernizace“ (mající původ ve zjišťovacím řízení EIA), neboť tato vyjádření se netýkají nyní projednávaného záměru, ale návrhu na zkapacitnění D10 (zejména provozu dálnice), ke kterému se již soud vyjádřil výše. Pokud se týče hluku z výstavby, soud opakuje, že předmětem územního rozhodnutí je umístění stavby, otázka podmínek provedení stavby, včetně dodržení hlukových limitů při provádění stavby, bude předmětem řízení o vydání stavebního povolení.
26. Krajský soud proto neshledal ani tyto žalobní body důvodnými.
27. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.
29. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud v řízení neuložil těmto osobám žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. listopadu 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje